

Freskó

*Egy elkínzott arc, visszahúzódná
csonthéjjal ölelt, lány testüregébe;
valamiért nem megy neki, neki kell
újra rugaszkodnia, elrúgnia
magát a kínzó tekintetektől,
az övéitől és a személyzetétől,
amely az övéit most is szemmel tartja;
a mennyezeten egy tócsákat kerülgető
alakot követ a kamera, a sár
sokszor nyakig érhet, elhagyott ipar-
vidéki táj, Tarkovszkij hívei
érezhetnék otthon magukat benne. Nincs
ebben semmi szégyellnivaló. Sem
abban, ha másod-, illetve harmad-
naposan kikotródnának belőle.*

Semmit a világon

Haninak

*Beálltam a pénztárnál a sorba, és
báméskodtam. Elrévültem. Salvador
Dalí, a pojáca bajuszú, katalán
festő Elfolyó vízcsap című képére
esett a pillantásom, amiről
álmodni álmodhattam éppen, nem is
keveset, ám a valóságban még
hallani sem hallottam róla semmit.
Semmit a világon. A kép nem festett
rosszul a túlvilágított szupermarket
késeket kínáló gondolóján, két-
három sorral odább az én soromtól.
Haladtunk szépen, nem azt mondom, csak egy
facsaró érzés kezdett a testemben
elhatalmasodni, s lassan kikezdeni*

*a lelkemet is, melyet máskor nem-
igen szoktam a testemen kívül
külön érezni. Illetve belül. De
tetszett a vízcsep, akárhogy nézem, kis
híján sírova fakasztott, hogy nem hagyja
magára azt, amit alkalmi kezek
kívánságára kienged magából. És
közeledvén a pénztárgéphez, már
azt is mélyen sajnáltam, hogy a gondolat
magát megint lekéstem. Mert a szívem
oda húzott volna, ha idejekorán
nem ernyed el, és rándul rémülten
sietve össze.*

Rövidre fogva

*„Korsaját míg telemerítette,
Rám nézett át; aztán ment sietve.”
Petőfi Sándor: A Tisza*

*Őszül a szóke Tisza. A homokpart
üres és szürke, szemközt a természetes fűz
loncsosan, véznán csügg a folyóvízbe,
délután hatkor, távol az úti-
társaktól; de azért látszanak, foltot
alkotnak, belemerültek valami
eszmecserebe. Gombolyagukból úgy
érezik, haláltusáját vívoja élő-
beszédük. Amit tudni lehet, mondják,
az csak a jéghegy csúcsa. S a csúcsot
a csúszómászók tartják. A Szentírás
legalja. Percről percre komorabb
képét mutatja a híd is a folyó
fölött, mintha egy emberbőrből készült
felöltőt viselő alak kelne épp
át rajta, lassú és valahogy mégis
élénk tempóban. Mintha üzenetét
fogná rövidre: Ideje, emberek,
szedelőzködni! Magyarán, vége az
emlékkirándulásnak, irány a fa-
ház, a kertben, a Holt-Tisza ágában.*

*A kert tele egy kislány sírásával,
vigasztalhatatlannal, s rajzásával
Dürer Szarvasbogarának.*

Változat Uri Asaf A múlt hangja című versére

*A halál alá néztem.
A járószint alá.
Onnan szűrődött fel a lépések zaja.
A lépteidé.
Ahányszor megtorpantál,
a múlt hangja is elnémult.
Most a krétairást tanulom;
csikorduláskor mintha a kezedet
hallanám tördelni.*

Másnap

Bartók Imre Jerikójára

*Kérsz egy falást a bánat
tokaszalonnájából?*

Kérek, igen.

És félsz, hogy nem kelsz fel másnap?

Félek, igen, hogy nem.

Pedig örömmel kelnél fel másnap?

Nem, kelletlenül kelnék.